

TIENG CUDI THE-SU

8°
INDO-CHINOIS
2896

N° 1660

N° 1

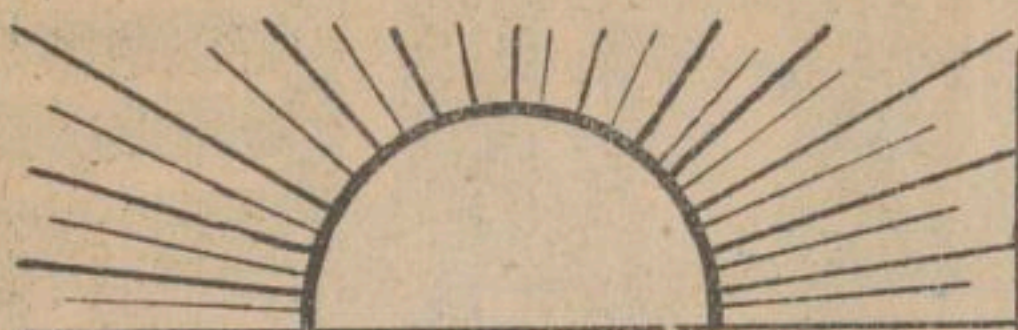
Collection KIM-LONG

manque

0,03

8° Indoch
2896

Tức là BICH-HANH DUOC-CUC
Tổng-cục : 214 Hàng Bông vườn hoa
cửa Nam, Hanoi

CHỮA KHOẢN BỆNH LAO và các
bệnh khác cam đoan khỏi hẳn không
khỏi không mất tiền. Thực là bệnh
nhân không còn nghi ngại Danh y án
mạch và chế độ cao đơn hoàn tán

Cần nhiều quản lý trông nom chi
điểm và đại lý.

Ngoài các thứ thần dược lai mới
về một thứ thuốc chế theo hóa học
về sinh để tô điểm sắc đẹp

Sắc đẹp ! Các cô, các cậu ai muốn
sắc đẹp. Bich hạnh dược cục cũng
chiều được như ý.

Maison CỤ THÀNH

Mécaniques-Ajustages

Réparation des machines à coudre
à écrire, fusils de chasse et coffre-fort
110, Rue des Teinturiers Hanoi

(Xưởng thợ người chữa các thứ máy
như máy khâu, máy chữ, súng đi săn
tủ đựng tiền.

Thợ giỏi, công việc nhanh chóng
giá cả tính phải chăng)

A chacun son métier !

Consultez-nous !

Maison Khôi - Thành !

cho thuê và chữa xe đạp

238, Vườn hoa cửa Nam Hanoi

Máy mạ kền đã về !!!

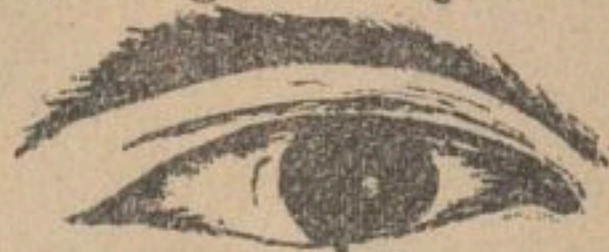
Mạ đồng trong mạ kền ngoài, Bảo
hành 2 năm không rỉ, Xưởng mạ
và lò sơn đặt ở Ngõ Văn-Tân số nhà
2 (Sinh-tử đi rẽ vào)

Công việc làm rất nhanh chóng
giá cả phải chăng.

Bắt đầu từ 1 JANVIER 1932. thì
nhận việc !

Các ngài có đồ đưa làm tại nhà
Khôi-Thành sẽ được vừa ý, không
còn ân hận gì nữa.

Hiệu thuốc chuyên trị khoa
chữa mắt gia truyền

Mách giúp bà con ai đau mắt
nên tìm đến hiệu N. Thảo số nhà 25
Phố hàng Lọng thẳng con đường ra
ga mà chữa không mất nhiều tiền
mà chóng khỏi.

Có chỉ điểm ở Nam-Định số 23
Phố hàng tiện

CÙNG BẠN ĐỌC-GIẢ

Người hay, giỏi tự biết tài mình, đem ra cân nhắc với công việc mình làm, mưu ích cho đời, ta nên khen ngợi, tán thành.

Trái lại một hạng người ngu rồ, dở ông, dở thằng, vẫn tự ý tự đắc học đòi làm cao, sang lợi dụng những tính cách giáo quyết để lừa đời, bịp đời, hành động những việc rất giả-man, khả bỉ, có hại đến phong hóa, đến giống nòi, ta phải thẳng tay công-kích và trừ-khử đi.

Đó là những trọng-trách của *Tập Tiếng-Cười Thế-Sự*, đã xuất bản từ đây tại Hà-Thành giữa cái thời đại nhớ những điều bạc này

Chẳng phải là nhật báo hay tạp-chí mà cũng chẳng phải là những mảnh giấy vẽ voi để hong mua danh chuộc lợi. *Tập Tiếng-Cười Thế-Sự*, rồi đây các ngài sẽ rõ, nó chỉ là một bức tranh tuyệt-bút chân-lả những khóc lựo tình ma, giả-dối của đời mà bấy lâu vẫn ẩn núp rất kín đáo dưới màn đen xã-hội.

Được mục kiến một cảnh-vật rúc rỏ khả-quan như đồn như đưa thời vui khôn siết kể, ta cười — tiếng cười hờn hở và

chân-thực — còn như *Tiếng-Cười Thế-Sự* là một tiếng cười nhạo đời, báng đời — sân cay mà gay gắt. —

Xuất bản mỗi tuần lễ ít ra là một hay hai tập không nhất định, bài vở do mấy nhà làm văn và viết báo soạn ra, *Tập Tiếng-Cười Thế-Sự* sẽ dần dần chỉnh đốn, thêm nhiều mục rất hay! vui! lạ! đáng là một người bạn tốt, tin yêu của các ngài trong những lúc tẻ nhạt trà dư.

Mỗi số 0\$03, *Tiếng-Cười Thế-Sự* có gửi bán lẻ ở các hiệu sách lớn ở Hanoi và các tỉnh. *Tiếng-Cười Thế-Sự* không có bán giải hạn (abonnement de longue durée) nhưng có bán từng tá một (série de 12 numéros successifs) gửi đến tận nhà, giá đặc-biệt là 0\$30. Mua từng tá xin giá tiền trước. —

Ở xa cũng xin gửi trước về 0\$30 bằng tem (timbres-postes) chúng tôi sẽ tuần-tự gửi đi từng số, đủ một Série.

Truyện chưa gửi mà cứ nằng nặc liền trước mấy chẳng tiền sau, thật chúng tôi cũng tự biết là bất lịch-sự song xin các ngài

TIẾNG CƯỜI THẾ SỰ

cũng lượng sớt cho cảnh tình, chóng, giá tính phải chăng!
nhà văn, rất thanh bạch chẳng
có sẵn tiền làm việc như các
nhà tư-bảo, chỉ giấu lòng thành
thực làm việc cho *Tiếng-Cười*
Thế-Sự, hân vui cho các ngài.

Tiếng-Cười Thế-Sự, có chẳng
được sinh sống vĩnh-viễn để
kết bạn với các ngài cũng do
ở các ngài giúp sức, vậy các
ngài nên đọc và cổ động cho
nhiều người đọc nó thì chúng
tôi được đa tạ các ngài.

COLLECTION KIM-LONG

Thư từ xin gửi cho
M. Nguyễn-văn-Thìn
N° 114, RUE DU CHANVRE

HANOI

reue

CHAUSSURES MODERNES

NAM - ANH

N° 4, Boulevard Amiral Courbet
(Tonkin) Haiphong

Nên chú ý đến

HIỆU LÂM-THÀNH

195, Route de Huê, Hanoi

Có mua bán các phụ tùng
ce đạp!

Có chữa, sơn, mạ kền xe đạp!

Thợ giỏi — công việc nhanh

Có đưa đồ làm mới rõ, tôi
chẳng ưa những lời quảng cáo
hoang-đường.

**Một tập học-báo
có giá trị !**

Ai chưa có bằng Sơ-Học-
Pháp-Việt ?

Ai muốn thi vào các trường
Gao-đẳng tiểu học ? Nên chú
ý tập học báo « *Le Cepst* » do
ông Vũ-Ngọc-Liên và một số
đồng các nhà Sư-Phạm có tiếng
ở Hà-Thành soạn ra và xuất
bản. —

Mỗi tập giá 0 \$ 10

Có bán ở các hiệu sách lớn
ở Hanoi và các tỉnh

Thuốc hay có tiếng!

TỪ-NGỌC-LIÊN

73, Hàng Bông, Hanoi
175, Cầu-Đất Khố Sanh, Haiphong
149, Phố Khách, Namdinh

Trong hiệu lúc nào cũng có
danh sư xem mạch chữa đủ
các khoa chuyên môn chữa lâu,
giang mai rất tài. —

Bệnh nhân nên để ý!

TA PHẢI LÀM VIỆC!

Ừ ta phải làm việc! Há nghe
giọng đã mấy năm giờ lênh
đênh bên hải ngoại, thành tài(?)
về đây, ta cứ mang tiếng

«*anh chẳng thất nghiệp*» ngày
ăn báo cô bà chị Đốc, nó không
tiện, ngưng tắm, nhục lắm.
Kiến giả nhất phậu, có thân ta
phải lo, ta phải làm việc để
nuôi sống cái đời vất vưởng.

Ta phải làm việc, ta phải
đem hết tâm cơ trí lực ứng
dụng vào công việc ta làm thì
rồi đây, ta với đời, đời với ta,
ai hơn ai kém? Ấy chỉ những
lúc Kiến bỏ bụng, thần khẩu vời
đến, mà trong khối óc lẫn dưới
bộ tóc xoắn nhà học-giả Địch-
Hải họ Vũ mới nảy ra những
ý kiến cao-thượng và bắt buộc
như thế.

Thì vừa đây, anh đã bắt tay
vào làm việc, anh định mon
men đứng chủ-trương một cơ
quan ngôn luận. Anh thuê sẵn
nhà để đón nhà văn giúp việc
anh với một số nguyệt bổng anh
giả rất hậu.

Anh bán mảnh sợ ít người
biết đến anh phải gào, phải kêu!
Anh đăng «*ngẫu lên báo*», lời
quảng cáo «*cứu nạn thất nghiệp*»

đã thấy vang động cả một góc
trời Nam. Thấy bề ngoài choang
lộn, tôi đã vội khen, khen anh
chàng họ Vũ giàu lòng hào-hiệp,
kheo mua chuộc lòng văn-sĩ mà
cách sử trí nó chẳng có đề
tiện hèn nhất như Bạc Ngao với
Sư Đề chỉ chực đánh «*bài hây*»
cướp công người viết mướn. Thế
mà tôi chẳng ngờ nhà học-giả
lại có cái giả làm.

Tôi còn nhớ — nhớ như vẫn
còn in sâu trong mảnh óc — một
buổi chiều kia, ngồi nói chuyện
với anh, tôi mới rõ anh đã bắt
buộc người giúp việc anh phải
theo mấy điều khoản «*tệ-ác*»
mà «*kỳ-khởi*».

Trên thì chủ-bút, trợ-bút, tri-
sự, thư-ký, dưới đến người đi
thu tiền, người chạy giấy, tóm
lại hết thầy nhân-vật trong cơ
quan ngôn-luận của anh đều
phải ký quỹ — *gửi anh giữ hộ* —
một món tiền to bé tùy theo
số nguyệt bổng! 500\$00, 300\$00,
200\$00, đến 50\$00 không chừng!
Như chẳng phải là không đủ
tiền làm việc, mà anh phải gởi
đến «*bài hùn vốn*» như lời anh
nói, món tiền ký quỹ kia chỉ
là một mớ vật làm tin để anh

để xử trí với những người hay có tính « *tung-tây vãng-mạng* » giữ trọng trách về tiền nong sổ sách của anh. Phải! mất lòng trước còn hơn được lòng sau. Đâu cũng thế! Ai cũng vậy! Tôi có tin anh, thì anh mới tin tôi! Tri-sự! Thủ-quỹ! Như ai kia, về bán nhà cầm ruộng, lo đủ món tiền để gửi anh, cầu mua lấy chút danh thừa trong tòa báo! Mà tôi đây thật chẳng có *hám*, nhưng nói cho đúng, đâu có *hám*, muốn mua cũng chẳng được nào! Đám ai ra tiền mà hồng người bán cho.

Bán chữ nuôi thân mà cái đời nạo óc hết ngày này sang ngày khác vẫn cứ thấy ba đào hiu quạnh!

Tìm đến anh, những mừng thầm. hy-vọng cái « *chân việc tương lai rục rở* » kia, này sẵn nhà ở, sẵn điện, sẵn nước, không kể lương tháng 30\$00 còn bằng ngoại (sic), nào có ngờ đâu một cũng còn cố *đục cứt sắt*, thì đây con nhà văn cũng chẳng tài nào tranh được cái nạn « *ký quỹ* » — một điều khoản nó lệ kia. Cũng phải ký quỹ! Ký quỹ để thắt chặt mối cảm-tình người biên tập với ông chủ Báo!

Uả! Cái cách tổ chức một cơ quan ngôn luận của anh

chàng Hải mới khác thường, buồn cười tẻ!

Nổi gót anh chàng Hải nào còn những ai như xưa nữa?

Phải chăng một triệu-chứng chẳng hay của con nhà cầm bút! Rồi đây, vẫn cái đời máy móc, bạn « *nạo óc* » cũng khó lần đường mà sinh sống để làm bạn với văn-từ đây nhỉ?

Đánh một cái dấu hỏi đỏ thật to trước cửa tòa-báo bí mật số 5, kiến-trúc nửa tây nửa ta; sừng sững ở đầu con đường Lê-Lợi kia, tôi đổ các ngài thức giả đoán hộ: nó là cơ quan gì? Có những tôn chỉ với mục đích cao xa gì? Rồi mà đóa « *Hoa Khôi* » (La Vedette) của anh chàng Hải biết đến bao giờ mới xuất hiện khiến cho người mến hoa cứ phải « *nghech mắt* ». « *nghech cổ* » mà rày mong mai đợi!

Mong đợi nó ra đời, được trông thấy người yêu nhớn nhoe trước gió có chẳng thì cũng đến đến cái ngày, tháng, năm mà ta ngồi, nghĩ tính nát ruột cũng chẳng có ở trong dương-lịch!

Ta phải làm việc?

Làm việc để mưu ích cho đời hay chỉ là thi-hành những thủ đoạn, *tiến thực*. Tôi muốn hỏi nhỏ ông chủ báo « *Hoa-khôi* »

V. Th.

THİM CHẲNG NỮ !

Chú Thuận, chủ nhân một ngôi hàng tạp hóa khá to ở phố H. T. Ngày ngày chú vác cái bụng phệ ra ngôi hàng, chú rung đùi tự đắc, ra chiều thích trí. Mà thích thật, so với 20 năm về trước sao rồi vật đổi, hải bễ nương dâu, chú đã chẳng ngờ có cái ngày nay. Cái bụng phệ nay đã soi biết bao nhiêu của dân ô-nam minh, ngày xưa nó lép kẹp vì chú phải bao phen sông pha trong đám bụi trần nay phố này, mai phố khác, sáng một nghề, tối một nghề. mong sao cho tháng lụn ngày qua được ấm cật no lòng. ấy thế mà ngày nay, trong tay chú có tới hàng vạn, lại thêm vợ đẹp con ngoan, trong gia đình đã thấy êm đềm vui vẻ. —

Còn thím Thuận? Mười lăm năm về trước, thím cũng chỉ là một cô hàng bánh dán, có cái vẻ nhan sắc tự nhiên, vì cảnh ngộ cơ hàn mà mười tám cái xuân sanh cũng phải lưu lạc phong trần, nhiều nỗi đắng cay. Qua cơn bĩ cực, lới tuần thái lai, vì duyên gặp gỡ, cô hàng bánh nay cũng nghiêm nhiên lên mặt

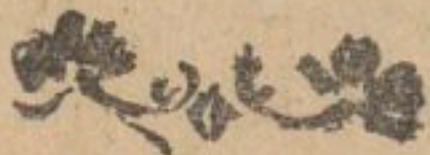
ba chủ hiệu. Được an chàng mặc chon, ra giầy vào đẹp, vẻ đẹp lại càng tăng lên bởi phần Lắm khi sóng bộ, đứng trước cái gương lớn, thím soi, thím ngắm, ngắm đi ngắm lại, bất giác thím mỉm cười, tươi tỉnh lộ hai hàm răng đen rức, so với năm xưa thực đã khác nhiều nhưng oái oăm thay là cái cụ trời già, thú phong lưu chẳng cho ai được hưởng lâu giai mãi mãi, thì đây, một cơn cảm nặng sau một cái thở cuối cùng, chú Thuận đã vội lạnh mặt ra đi bỏ lại Thím và một chút con thơ

Dưới ngọn đèn sanh le lói khi mờ, khi tỏ, nét mặt thắm đậm cau có, thím hồi tưởng lại cùng ngày này giờ này trong tuần lễ trước đây, chính trong cái căn phòng mà Thím ngồi còn sánh vai chồng, vợ nào chuyện chuyện trò trò cười cười nói nói thế mà, chao ôi bấy ngày giờ nào có xa lâu gì, cảnh tình đã thấy khác xưa, người yêu của Thím bỗng chốc đã hóa người thiên cổ. — Chấn đơn gỏi chlickr,

chìm nhận lễ loi. Thím nghĩ đến Chú, Thím thương, nước mắt ràn rụa chạy quanh hai gò má, cặp mắt lơ đãng, buồn bã, Thím ném sang căn phòng bên cạnh, thím nhìn, — nhìn không chớp — mắt — cậu A-Sam, cái cậu con giai cứng của thím mới có ngót chục cái xuân sanh, đương ngày o o trên cái đường lộ so bóng đêm, — Thím lại ôm mặt khóc, ai ngai thay thằng bé, một lý tuổi đầu đã chịu nổi bỏ cõi. — Suốt đêm thâu chằn chọc với bóng, Thím nhắm mắt cho qua cái cảnh lạnh lùng tịch mịch mà không sao ngủ yên được. Thím lo, lo rồi đây không ai coi sóc việc cửa việc nhà việc buôn việc bán cho thím.

Suy đi tính lại, bỗng một cái mừng — một tia sáng như rọi qua khối óc mờ tối của Thím — Thím mỉm cười — một nụ cười hớn hở trên cặp môi sạm ngất, chan chứa bao hy-vọng — hy-vọng được đột lập tự do, một mình được hưởng-ứng cái gia-tái kếch-sự của đức anh chàng để lại —

Năm hôm sau. Cửa hàng lại mở, bán như Thường Cái

chỗ mà chú Thuận ngồi khi xưa, nay đã thay chêm chệch nghiêm nhiên một bạn trai người Ô-nam chạc ngoài hai mươi, mặt mũi sáng sủa, nói năng dịu dàng, dễ thương tẻ. Cậu Ngọc vừa bị thải ở một hiệu tây buôn kia, nay về làm công với thím. Trước mặt cậu, cạnh tủ két, thím Thuận lúc nào cũng ngồi đấy, khi nhận tiền, giả tiền, thỉnh thoảng thím đưa cặp mắt hữu tình nhìn trộm cậu Ngọc đang cầm cúi tay nghĩ ngóáy trên quyển sổ «chỉ, thu». Một lần nhìn, hai lần nhìn, sau thành quen, cái «yêu dẫu» của thím đã phát hiện ra ở cậu cười với tiếng nói. Cậu Ngọc cũng đã thừa biết cái yên của bà chủ hiệu đã tới một cực điểm rồi — tuy vậy cậu cũng không giám đường đột, công nhiên....

Quen hơi, bén tiếng, bà chủ với người làm công đã nên người thân-mật

— Bà mượn đâu được người sinh trai nhanh nhẹn giúp việc bà thế?

— Thưa bà cậu em nó đây ạ. Từ khi bà nó sớm mai đi tôi phải nhán cậu nó ra để

giúp đỡ họ, chứ công việc một ngày một bề bộn, một mình tôi trông nom không xuể.

Nhời thím Thuận đáp lại khách có vẻ tự kiêu. —

Phải thím Thuận với cậu Ngọc, so đôi tuổi thì thật là chị với em, sinh nhau những mười hai tuổi đầu. Ấy thế mà Thím yêu, Thím thương, thương tin đến nỗi tay hòm chìa khóa giao phó ở trong tay cậu. —

Cậu Ngọc trước kia nhanh trai ngoan ngoãn, nay đã khác hẳn — sẵn tiền, cậu sinh ra đủ mớ Nội cao lầu, từu quán cùng các sòng bạc, không đâu là không có vết chân cậu — môn gì cũng thạo, hỏi đâu biết đấy, thật khách làng chơi ít người bì kịp.

Thấy cửa hàng một ngày một vắng, tiền trong nhà một ngày một hao hụt lại thêm những lời dị-nghị của hàng xóm, của họ nhà chồng, thím Thuận tính sổ kiểm lại tiền nong thì ôi thôi, bút tích trong sổ với sổ bạc trong két thấy chênh nhau một món tiền 3146\$! Hơn ba nghìn bạc! món tiền nó chẳng nhỏ mà! muốn giữ gia tài cho thằng A-Sâm, họ hàng chú Thuận sĩ vả nhểc

mãng thím quá mê giai mà đến nỗi sạt nghiệp. — Đối với anh chàng làm công «quay quắt» thím biết ăn làm sao, nói làm sao bây giờ? Bỏ tù chàng chăng? không được! khối tình đã nặng, sợi tơ hồng dường như đã se chặt lấy ban duyên-ương, há nỡ Thím lại dứt tình cho đang.

Tình! Lý! Lý! Tình! cứ thấy nó như giăng co sâu sè trong tâm trí, thím Thuận lo nghĩ, nát cả óc một giờ, hai giờ! Thím vò đầu, vò chán bỗng thấy Thím gật gù có vẻ cả quyết như Thím đã đủ nghị lực bắt tay vào thi hành một việc rất khó nó sắp xảy ra.

Đứng phắt giây, lấy giấy bút, Thím tự thảo lá đơn, đệ ra sở mật thám, Thím đi thưa, kiện con người bội tín.

Có trát bắt cậu Ngọc phải đi để đợi người sét hỏi, Dưới trăm nghìn con mắt khách bàng quan cậu cúi gằm mặt, ra chiều bẽn lễn và hối hận.

Cậu Ngọc đi khỏi, cửa hàng đóng cửa rồi thì một tháng sau, cái biển kẻ chữ THUẬN-TÀI cũng vì cậu Ngọc mà sóa nhờ đi, giàn trên cánh cửa tôi còn thấy mảnh giấy trắng viết bút

ây: «Cửa hàng cho thuê» Thím Thuận đã dọn hàng đi tỉnh khác

Ở một tỉnh nhỏ kia, cách Hà-thành chừng 50 cây số, mới thấy mở một hiệu Cao-Lau sen Táp-hóa, vợ chồng chủ nhân là cậu Ngọc với thím Thuận, — Ô hay! Cậu Ngọc đã phải tù, phải tù vì thụt két kia mà!

Thưa không ạ! Thím Thuận tôi là người có mưu trí đã khôn lai ngoan! Thím khi nào lai nhận tâm sự ác bỏ tù cậu Ngọc! Đi thưa đề có người đến, điệu cậu Ngọc đi, chỉ là cái màn đen nó che mắt người thiên hạ, ai còn giám nghi rằng bà chủ tăng tiụ với người làm công

Cách hai hôm sau, Thím đã rút đơn ra không kiện nữa rồi thì cùng người yêu tinh bài xa chạy.....

Novembre 1931

Ngạn ngữ ta có câu: Vạn sự khởi đầu nan.

Thi tập Tiếng-Cười-Thế-Sự cũng như trăm nghìn công việc khác, lúc buổi đầu chắc còn nhiều điều khuyết điểm — chưa kịp chấn chỉnh, bạn đọc-giả cũng lượng sét châm chước cho. —

CÂU THAM EM DỄ BẢO!

Mà dễ bảo thật, chả có thể, lúc thi một chăm, năm bảy chuc, em cất tiếng hỏi, được ngay — Sẵn liền rồi thi em...? em tìm đến hiệu bán đồ vàng bạc Quảng-Lợi, số nhà 60, Phố hàng Bạc, em sắm đồ nữ trang vì em có quen biết nhà Quảng-Lợi đã lâu. —

Vàng đúng tuổi — nhiều kiểu đẹp, giá tỉnh phải chăng — chẳng ai còn chê em là người không sành, không biết trang-sức

BẠN-HẢI CẢNG

Bạn muốn đóng giày? Một đôi giày đóng rất kỹ lưỡng, đẹp bên giá tỉnh phải chăng, còn ngần ngại gì nữa mà không tìm đến Hiệu Nam-Anh số 4 B Amiral Courbet Haiphong.

Những bức tranh vụn

Của Xuyên-Tâm

Phường Xiếc lớn ! ? ? ?

« Tôi hôm nay, mà cho em đi xem Xiếc nhé! mà chỉ cư sang bên bà Hai Bịp đánh chắn, sáng bạch mới về để rồi mấy hôm nữa. Ba lên đây em mặc », Thằng Sửu vói khóc, bắt mẹ đưa đi xem, xem người, vật lộn tro trong cái nhà căng vải trên bãi đất hoang ở chợ hàng Đa cũ.

Muốn đổi trẻ, mẹ Đốc bơi trong tập nhật báo sắp trên bàn, lấy ra tờ phụ-trương Bắc-Kỳ-Thể-Thao số 50 dơ cho thằng Sửu xem và dọa: « này xiếc! này xiếc! Gớm, ghê, những cái đầu lâu to bé, tròn vuông đủ các « hạng » khâu dính trên cổ vật trông dữ quá, mà chả đi xem đâu, ngộ nó nhảy sồ xuống chỗ người ngồi xem rồi chạy không kịp, nó cắn cho. — Thế em có sợ không? »

Những nháo mà ngộ nghịch

không những không sợ những cái hình còn quái vật in trên mảnh giấy, thằng Sửu thích trí, cười, reo ầm lên: Hay lắm, lạ lắm! thì má cứ cho em đi xem, đi xem cho biết tám con vật đầu người mình thù nó định làm những trò chống gì?

Này gấu đen cắp cây vọt... khi đánh đu, con cóc nhảy — con dê khóc, rồi đây em chắc con, còn anh qua mùa, cái « vện » tán ăn, còn... còn nhiều nữa chỉ vì tờ giấy nó chặt khổ anh chủ xiếc phải khát đợi, đợi đến kỳ sau đổi chương trình sẽ thuê người vẽ nốt.

Thì má cứ cho em đi xem đi xem cho biết mà!

Cho biết nhà Văn-Sỹ có Pháp-Học !

Thật rõ ngông nghênh lệ! anh chàng Tước một chân biên-tập của tờ nhật báo phố hàng Mành.

Tì lòe mảy câu văn cộc cạch cho đầy mực «nói ngang» trên cột báo, anh đã vội tự-phu ta kẻ giờ, tấp tễnh đòi khiêng rùn bút để giấy đời.

Phải «nói ngang» nó vẫn có tinh cách «lãng mạng» mà lối văn «lãng mạng» viển vông trên không chững, dưới không rễ, nó là cái sở thích của anh. Văn từ anh đã «lãng mạng» khó nghe rồi cả đến y phục, ngôn ngữ với cử chỉ anh cũng «lãng mạng» «lãng mạng» quá đến nỗi khách bộ hành cũng như nhà độc giả cứ vì cổ-lặt của anh những phải ngrich tai với chương măt

Thì đây, cứ chiều chiều, ở các ngã ba đầu phố tôi thường gặp anh, tùm năm tùm ba với một hạc văn-sỹ cũng «mường» «dorm» như anh, anh đứng nói truyện, hai tay thu kín trong túi quần, cái mossant lệch hẳn sang một bên, rồi thì..... tiếng tây với tiếng lâu câu được câu chẳng, anh cho ra một thôi một hồi inh ỏi cả phố không biết

ngượng mồm và thẹn với lương tâm rằng học lực anh còn kém chưa bằng ai. Hết nói, anh cười, anh cười sảng sặc, rồi ngã siêu ngã vẹo chẳng còn kiêng nể cái khuỷu tay anh nó cứ dựa nhẹ vào ngực người đứng cạnh, có biết đâu rằng nó «khiếm nhã» bất lịch sự cái lối «sít bo» ấy!

Tôi chề, chề anh Tước, nhà văn sỹ có đâu lại «cả hơi, nạng tiếng» ở những nơi đầu đường số chợ như rứa?

Lắm «văn đề bàn» thì ta đem nhau về nhà về cửa, sau nữa như chẳng trái cái ý muốn của anh thì trước mặt công chúng ta nên dùng «quốc-âm» mà chao đôi ý tưởng với nhau lọ là phải «sì sồ» tiếng ngoại quốc dùng không dùng mợ? Ừ mà phải, để, thương anh nghĩ: ta có ngông nghênh làm dorm thì thiên hạ mới chú ý đến ta là M. V. Tước, một nhà văn-sỹ «mường» có pháp-học!

Lưu vệt xin gác sếp từ đây, văn-sỹ nhé!..

**Mù mà cũng viết báo
sửa bài —**

Đại một truyện kỳ-khôi về mộng tưởng? Nhưng không, nó là truyện thực, mà có lạ chẳng nữa, nó cũng chỉ lạ ở xứ ta. Bà Muck, người ở Gia-Nã-Đại, đứng Quản-Lý một cơ quan ngôn-luận của người mù. Bà cũng bị tật ấy, không những bà viết bài bằng một thứ máy giống máy chữ, có những lỗi chữ Braille (chữ nổi) lại còn sửa bài các mục trong tờ báo — Bà thông minh lắm, những bản in đưa sửa, bà đọc bằng tay một cách rất nhanh. — Tờ báo của bà ra đời, xã-hội người mù rất hoan-nghênh. Ai cũng thêm phục cái tài của bà — Chả bù... chả bù với những hạng mô-văn ở đất Việt này! Chẳng đui mà cũng chẳng điếc chỉ phải cái dốt đặc mà hay tự làm kiêu. Ti tõe năm bảy câu sáo ngữ, cũng đòi vác cán bút, nhả đùng quần lê hết tòa báo nọ sang tòa báo kia lên mặt giấy đời. — Những hạng này tôi muốn gói làm mấy «colis postaux», gửi sang bên Gia-nã-Đại, để bà Muck dùng cho đi bán báo thì được việc lắm, tuy họ «vô tài nhưng hữu thanh», tốt giọng lắm, thì rồi đây, sẵn cái

văn chương đầu đường số chợ — họ gạo — họ kêu — ở đâu mà không nghe thấy. —

Con người ấy tôi không ưa!

Còn người ấy mà Xuyên-Tâm sắp lôi nó ra đây giới thiệu với bạn độc-giả của Tiếng-Cười-Thế-Sự phạm ngài nào sẵn lòng nhân đạo cũng phải đồng ý với tác giả, cháu mày nghiêng rặng giạn thay cho nó hay có tính ố-nhân thẳng kỳ, tự khen mình mà chê đời nào có biết đâu gà đẻ gà cục tác, nó đã hơn gì ai, giỏi bằng ai, giám công nhiên vênh mặt giấy đời!

Giấy đời, than ôi! bằng mảnh dao đực vỏ có khác chỉ bộ áo mã khoác ngoài chỉ thoáng qua một cơn gió lốc cũng đủ làm cho nó phải tan tành rã rời.

Cái sâu, cái dở của mình chưa đủ che đậy đã vội nói người như vậy lại có khác chỉ một thẳng điên, miệng chửi om sòm, nói năng cuồng dại rút cục lại mình điên vẫn hoàn điên.

Thì đây Phan-Chùng-Chục chủ bút cái Thỏ Chũ Tuần San mới viết bài Xã-Thuyết «Làm văn» có tựa lý thuyết của Montesquieu và Diderot mà mà!

sát những hạng thích viết văn làm sách phần đông là ngốc là dở rồi lóm lại Chùng-Chục muốn không cho nó ra đời những hạng văn sỹ ấy. —

Không cho nó ra đời những hạng văn-sỹ ấy là muốn giữ lấy giá trị chung của nhà cầm bút, ý kiến rất hay Xuyên-Tâm xin phục, phục là phục người có thực tài có tính cách cao thượng đã viết nên câu tuyệt bút ấy, còn như..... còn như Chùng-Chục có «xuất khẩu» để giậy đời, Xuyên-Tâm đây không những không phục lại muốn thẳng tay công kích và bài-trừ.

Ủa! Chùng-Chục cũng được cái hân hạnh chế đời là ngốc, là hèn mà khen mình là khôn là giỏi kia à! Thật Xuyên-Tâm không ngờ rằng Chùng-Chục lại có cái ý-tưởng thâm sâu đến như thế!

Nói cho đúng Chùng-Chục có khôn thì cũng khôn lỏi mà giỏi thì cũng giỏi nép mà thôi. Chùng-Chục chỉ có thể khoe danh, khoe mã với cái hạng người ngu si dốt nát, chứ lấy không đánh nổi văn, quốc-ngữ viết không thông, chứ nào có biết đâu trông lên còn trăm vạn người đương muốn đề đầu đề cổ.

Một chứng cứ nữa nếu Chùng-Chục thật đáng mặt tiên phong trên con đường ngôn-luận thì đã có khối kẻ hàm mộ, đón rước song công danh sự nghiệp không thành, bồng lòng nay đây mai đó. Chùng-Chục sách cán viết chúi vào tòa báo nọ, rúc vào loa báo kia mong kiếm lấy chút «cơm thừa» mà cái đời vất vưởng vẫn chẳng được ấm cái no lòng. — Tại sao? Thì một hạng văn-sỹ như Chùng-Chục ví như hạng tôi tớ trong nhà, thiết tưởng chẳng phải cần nói cho rườm rà độc giả, Chùng-Chục hẳn cũng tự biết xét lỗi.

Chẳng phải là một nhà buôn, một người thợ cấy hay là một bác phó may, Chùng-Chục có chẳng muốn «bất-lữ» thì trước sau phải theo đuổi riết với nghề làm văn.

Thì đây số lương tháng hơn chục bạc với trọng trách viên chủ bút của cái Thỏ chữ Tuần San phải chăng là cái công «mãi đầu với cán bút» hàng tuần bốn phần Chùng-Chục là phải thổ ra giấy những bài văn đầu Ngô mình Sở.

Càng chung một ý tưởng với trăm nghìn văn-sỹ ngốc, thì Chùng-Chục không phải là không ngốc — vậy Xuyên-Tâm hỏi

sao Chùng-Chục không biết tự
sử trước mà viết theo lời ông

Diderot nói: «Viết để mà chơi,
viết một mình mình xem, viết
mà không xuất bản, viết như
thế không có hại lạ là cứ phải
nào óc cố chung lên một báo
những bài văn «chò sữa với
mèo kêu» để nuôi sống — muốn
nó bắt — tử — cái thân thể ba
đào!

Thì cá mè một lứa! Chùng-
Chục chờ vội nói người!

Từ đây «phế» cái đạo đức
vỏ ấy đi! Chùng-Chục nhé!

Quan lớn Tuần Chanh hay
anh kếp hát?

Rạp Quảng-Lạc hôm nay đông,
đông hơn mọi tối, vì đại diện tích
thành nước nhà, các bà, các cô,
nô nức đi xem, tranh nhau lấy
vé toàn con công đệ tử cả.

Màn kéo lên, Đào kếp hát đầu
ra làm việc

Quan lớn ngài ra! Quan lớn
ngài ra! thì kếp **Tám Ngân**
khoác cái lột «Tuần Chanh đây!
Ấy thế, mà khách ngài xem, phải
đứng phắt ngay giây, mười ngón
tay nổi gân cò, búp măng cò;
rơm rập chắp đều lại đưa thẳng
lên sống mũi, mắt nhắm nghiền lại
rồi suýt soa lăm bầm khấn với
vái — Rõ khéo! ai bắt tội? Sồn
khẩu nào có phải là cái đèn, cái
chùa! Khi xưa còn là cái **đĩ** con
tính ranh nghịch ngợm chọ me
cầm roi đánh rồi bắt lễ tạ mấy
lễ thì đã lấy làm cực nhọc, khóc
với mếu thế mà nay đã thấy
khác xưa tự nhiên vô cố mất
tiền vào rạp hát rồi lậy lậy, lậy
đề anh kếp hát

Trời ôi! Quan lớn tuần chanh
ngài tái sinh hay anh kếp Ngôn
về mặt đề cho đời phải sợ oai
như xưa?

CON BÉ CHÁU NGOAN

Mười mấy năm ăn học, cậu Chuông nay đã thành tài. Cậu bèn tỏ thể với Cụ-bà tìm cho cậu người bạn trăm năm.

Thì đây cô Sàng, cô gái lớn Cụ Cả, môn môn mới hai chục cái xuân sanh có lẽ, được cả tài lẫn sắc lại thêm nề nếp gia-phong thật là môn đáng hộ đối. Mỗi lái đi về, ba tháng sau cô cậu đã thành một đôi giai ngẫu. Danh có, vợ có, cậu Chuông những hỷ hửng mừng thầm, mừng thầm cho gia-đình hạnh phúc được rực rỡ khả quan, như hoa thêu, gấm rết song le cái vui mừng của cậu nó chỉ là nhất thời bảo-ảnh, rồi thì a-dua với thói đời mặt nhạt-tâm-tri cậu đã thấy soay ra một phương diện khác! Cậu tự nghĩ: Nào cậu có kém chi ai, cũng «phú» cũng «quý» mà cái tuổi thanh niên quý báu của cậu gửi đâu chẳng dất tằm can tràng mà nay phải đeo đẳng vợ với con, thêm bận thêm phiền, nó chỉ

là cái hàng rào ngăn cấm cái tự do của cậu trên trường tình ái. Cái khuôn mặt trái soan, dáng yếu của cô Sàng, cậu trông mãi cũng phải chán, chán như bộ com-lê lối cổ mà cậu vẫn mặc đi làm, cậu muốn cởi bỏ nó đi để thay vào một bộ khác đúng kiểu, tân thời hơn.

Một ngày kia, cậu ngồi, cậu ngâm truyện gần xa mà lường những thêm thưởng mùi thế-sự thì ba tiếng gõ cửa làm cho cậu phải giật mình. Nhà vắng không ai, cậu chạy ra mở cửa.

Thưa chú cô con có nhà không?

« Kia chị Nhung! Nhà tôi đi vắng, chắc cũng sắp về, chị ngồi chơi. » Mười phút, hai mươi phút, nửa giờ một giờ, chị Nhung ngồi đợi cô, cô vẫn chưa về mà trong lúc

truyện trò, chú cháu đã thấy sư tử cái, đang găm mở cửa —
nhiễm mùi «tinh-lụy». — Cửa mở, mợ thông vào. —

Vì yêu cô, nhớ cô, một Việc chẳng dừng sư tử phải
ngày một lượt đến thăm cô, nhẹ nanh, dơ vuốt! này chồng,
mà mỗi khi về, cháu lại đèo này cháu! Hết nghĩa tao khang,
thêm mỗi hoài cảm, bình như tuyết tinh máu mủ, mợ la, mợ
cả «trái tim đào» đã kỳ thác nhiếc, nhiếc không chán mồm
cho ông chú, thi phổng còn rứa mà phường dâm ô đê mặt,
gì là xuân, hỡi chị Nhung? vẫn tăng lờ như không biết sấu.

Mợ Thông Chuông — cô
Sáng — tuy có tinh hay ghen,
song máu mủ tinh thâm, câu
truyện nó còn phân vân úp
mở nên phải tam giệp lòng
ngờ vực.

Đã yêu thì phải thương,
khó mà tránh cho đầu mày
cuối mắt khỏi lộ chiều âu yếm
chú cháu, chỉ hờ hênh ở câu
cười vờ tiếng nói khiến cho
mợ thông tức, giận như kim
đâm vào ruột, quyết lập mưu
dinh.

Một buổi sáng, chị Nhung
vừa đến, mợ Thông vội ra đi
quay cổ giận vờ là đi lễ đền
xa tỉnh. —

Vắng nhà, được buổi hôm
nay, chú, cháu hẳn được thỏa
lòng ao ước: Nhung khắc vui
mệnh đoán, thuốc hay vừa già
bệnh tề-tuyên thi.... thi ở ngoài

Một miệng đồn mười, mười
miệng đồn trăm, câu truyện
«chú vờ cháu». đã lan khắp tỉnh
N. T. ai mà không biết.

«Cô giắt cháu vào để «bòn
sư» chứ, chả có thể, trên đầu
«chú» đã thấy nặng trĩu một
món nợ linh hai nghìn bạc, phải
chăng là vì cái nhan sắc của
cháu Nhung? Kế mỹ nhân!»

«Thì cháu lấy chồng cô
cũng được chứ sao!»

Vờ dư-luận, cô Nhung cãi
hầy — câu cãi bầy mới tự nhiên,
kỳ quặc thay!

Vắng chồng...!

— Thê tối hôm nay ?

— Thì cũng như tối qua. vì mãi rồi mai thằng giú nó mới về kia mà !

— Người yêu tôi ngoan lắm .. !!

V.T.

LÊU THỌ TRƯỞNG

DIRECTEUR

Maison NGỌC-THANH

Objets d'art en ivoire écaille-jade

Exposition Coloniale Paris 1931

Magasin et Atelier

5 Rue du Chanvre, Hanoi

813 ?

(Trình thám tiểu thuyết)

KIM-LONG dịch thuật

Vừa bước chân vào cửa buồng, Kê-Sinh bỗng toát mồ hôi như tắm, run sợ, nín vai người thư-ký rú lên một tiếng:

«Thầy ôi, lại có người vào trộm đây rồi!» Chí-Mân, thư ký nhà phú-hộ Kê-Sinh thấy chủ nói, ngạc nhiên vội cướp lời:

«Chẳng có lẽ ông mê sảng rồi! Còn ai vào lọt đây được nữa. Tôi còn nhớ, khi ông đi ăn với tôi, chính tay ông đóng cửa, chìa khóa ông dút vào túi, về đây lại chính tay ông mở lấy kia mà!»

Kê-Sinh chạy lại cầm cái bao da để ở trên lò sưởi dơ lên cho Chí-Mân xem nói rằng: Tôi chẳng có đăng tri mê sảng mà! Thì đây thầy không thấy đó ư! Cái bao da này lúc tôi ra đi có khóa cẩn thận bây giờ bỗng

tự nhiên mở toang ra. Hẳn có người vào đây, không còn hồ nghi gì nữa.

Sửng sốt mà buồn cười, người thư ký nói:

Thật ông chắc như thế? Ý tôi, tôi chưa có thể tin được. Trong cái bao da này trong đựng mấy cái đồ vật tập tàng, nào quý giá gì mà bảo có người vào đây ăn trộm.—

— Phải chả có gì? nhưng cũng may cho tôi.— Lúc ra đi, khôn hồn, tôi lại lấy ra cái ví tiền dút vào túi quần, nếu không nó cũng chẳng tha gì. Đó một chứng cứ hiển nhiên. Chính có người vào trộm đây, vào giữa lúc tôi với thầy đương ngồi ăn ở nhà khách sạn. Nói song, Kê-Sinh vội quay máy nói gọi

A-lô! A-lô! Tôi muốn gọi số mật-thám số 34,618. —

— Keng, tiếng chuông báo.

A-lô! a-lô! Số mật thám?

— Phải chính ở đây, ông muốn hỏi gì?

— Tôi là nhà Phú-hộ Kế-Sinh đây! Tôi muốn nói chuyện riêng với ông Lịch-Mã Chánh số mật thám. —

A-lô! Thật là không may cho ông! ông Lịch-Mã vừa đi chơi vắng. Thế ông có việc gì cần lắm không?

— Việc cần thì có -- song thưa ông tôi biết nói chuyện với ai bây giờ?

— Tôi với ông Lịch-Mã hai người như một -- có việc gì xin ông cứ nói, tôi nghe cũng được.

— Vậy thưa ông, ông là ai?

— Tôi là Ghi-Răng, cảnh sát trưởng, ông cũng biết đó chứ gì?

— Gi-Răng! À ông Ghi-Răng hình như hôm qua ông cũng có đi với ông chánh số mật thám Lý-Mạch đến làm biên bản câu chuyện bí mật ở căn buồng tôi ở thì phải. —

— Vâng.

— Vậy thưa ông, tôi xin thưa chuyện để ông rõ cùng một trường hợp ngày hôm qua,

lại có người lạ mặt lén trộm vào trong buồng tôi. Nếu ông có thể lại ngay thì hay lắm. Ông sẽ được biết thêm một vài tang chứng thiết thực có ích cho ông -- à ông còn nhớ số buồng tôi ở không nhỉ?

— Có tôi còn nhớ số buồng 214.

— Vâng, ông lại ngay, tôi đợi nhé.

Kế-Sinh, người ta vẫn lặng cho ông một cái danh hiệu mới thoát nghe cũng đã thấy lạ tai: Ông Vua Kim-Cương!

Vua Kim-Cương! Nói cho đúng, họ sung hô như vậy cũng không phải là ngoa ngôn su nịnh vì ông ta không kém gì vua Sắt, vua Dầu-hỏa, vốn liếng có dư ngàn triệu.

Vốn sinh trưởng ở bên Mỹ, ông đi chơi qua thành Ba-Lê. Đã hơn một tuần lễ, ông ta trọ ở cái buồng số 214 từng gác thứ tư nhà khách sạn Bang-Lai. Cái buồng này hình chữ nhật rộng lắm, chia ra làm ba ngăn -- Mé tay phải thì là phòng tiếp khách và buồng ngủ của ông trông thẳng xuống một con đường cái rộng, còn mé tay

chải, một ngàn con trông ra (gấp trong quyển sách để trên cái ngỗ hểm Dưng-đệ là buồng (bàn thì thấy rơi tung lóc cả ngủ Chi-Mấn, thư ký riêng (xuống sàn gác, hôm qua cái can của ông. — (cheo ở cái mắc áo thì thấy vút

Liền cái buồng 211, thì còn (vào số tường, đến hôm nay lại nằm gian nữa đều là những (sây ra cái việc mới mẻ này, phòng riêng của Kế-Sinh phu-nhân, hiện đương ở tỉnh Mông-Tăng-Cát-lộ, khi nào có giấy của ông, bà mới về —

Kế-Sinh, trạc ngoài tứ tuần, dong dỏng cao, nét mặt lúc nào cũng trầm-tư và nghiêm nghị.

Năm phút, mười phút, hai tay thủ kín trong quần, ông đi đi lại lại trong căn phòng, tiếng gót giày nện mạnh trên ván gác hình như ông sốt ruột tức bổi về câu truyện nó vừa mới sây ra — sây ra một cách rất bí mật, đã làm cho ông phải lo sợ — ông chạy hết buồng nọ sang buồng kia thì thấy cửa kính cửa chớp đều đóng y nguyên cả. Nghếch mắt nhìn Chi-Mấn, ông gật gù nói: «trong vòng hơn một một tuần lễ (ở đây mà ta thấy lắm truyện (ly kỳ bí mật thật.

Đường lối hiểm chỗ như (thế này mà người lạ mặt lại (lọt được vào đây, ta khá (khen cho hăn, để hăn có phép (tàng hình biến hóa cũng nên. (Như hôm kia giấy má thư từ

Chi-Mấn, vẫn nguyên nét mặt thản nhiên, hình như cho mấy câu truyện ông chủ Kế-Sinh vừa nói chỉ là ở trong mộng tưởng không thể tin được, tiến dần lại chỗ ông đứng, giọng dặc nói: Làm gì có những câu truyện thần thánh đó — người lạ mặt có vào đây cũng phải vào cái cửa chính này mà từ khi ta trọ ở đây, ông có chể một thứ chìa khóa riêng (2 cái) ông giữ một và người bồi Anh-Vân giữ một. — Thế thì phi ông và người bồi, thì còn ai có thứ chìa khóa ấy mà mở vào được nữa. — Nhưng ông có thể nghi cho Anh-Vân được không? Cuớp lời người thư-ký ông giả lời một cách quả quyết. » Anh-Vân là người tôi tớ rất chung thành của tôi — trong mười năm giờ, hăn ở với tôi, từ lời ăn tiếng nói đến công việc làm không có gì đáng cho tôi đem lòng nghi ngại hăn. — Thầy cũng biết, hăn thế nào tôi mới giao cho hăn giữ cái chìa khóa bí mật của tôi ..

Còn nữa.

Lưu ý! Lưu ý!

Thời buổi cạnh tranh! Trường
Thương-mại đua ganh! Ai
chẳng nói hay, nói khéo. Song
sự thực có ít, nói ngoa thì nhiều.

Vậy tôi xin mách các ngài có
xe đạp, muốn thay hoặc chữa
xin lại số 114, Hàng Gai, sẽ có
thợ giỏi làm cẩn thận, giá phải
chăng.

Minh - Đức Hiệu

114, Phố Hàng Gai, Hanoi

Tiền Kỵ Công Ty!!!

Có sở xuất nhập của nhà
Đoan (Dépot de Tabac) rất tiện
lợi cho người ở xa và Đại-Lý.

(xem trang 24)

Nước mắm trắng và ngon!!!

Hiệu con Rồng . . 0\$70 một chai

Hiệu con Hồ . . . 0.50 một chai

Hiệu cá vàng . . . 0.37 một chai

Bán tại các cửa hàng

ĐOÀN-ĐỨC-BAN

Hanoi — 32, Quai Clémenceau

Haiphong — 22, Maréchal Foch.

Hỏi các cô??

Ở các nước ngoài, nghề đánh
máy chữ để riêng bạn quần
thoa vì nó nhẹ nhàng rất thích
hợp với đàn bà con gái. Hiện
thời ở xã hội ta số nữ học
sinh có nhiều cô vào bậc khá,
nghĩa là ít ra đã có bằng Sơ Học,
vì linh thể mà phải giỏi giang.
Các cô đều có đủ tài lực
ngồi vào bàn đánh máy được
mà phải chịn khoanh tay ngồi
nhà thì có đáng tiếc không?
Vả học đánh máy chữ thì rất
chóng, chỉ một vài tháng đã
thông thạo ngay. có thể vào
các sở công tư làm việc được.

Sao các cô không chịu thuê
máy lập của :

D. Dinh-Sỹ N. 56 Rue des
Phúc-Kiến Hanoi? ở đây có
nhận cả các công việc như
Copic des cahiers de charges,
soumissions, actes de vente, en-
gagements, chansons, pièces de,
théâtre, demandes, pétitions,
requête, relevés des comptes,
relevés des factures, contrats,
conventions etc...

TÔI ĐÃ BẢO MÀ

Có bệnh phải tìm thầy mà chữa, anh cứ nghe người ta nói rỗng nói phượng, tiền mất tật mang, thì bao giờ bệnh anh mới khỏi — giá lúc mới mắc, anh tìm đến Hồng-Khê được phòng, 81, Route de Hué Hanoi Téléphone 755, chỉ một vài ống, có 0 \$ 60 một ống là khỏi ngay, —

Nhưng anh đừng ngại — nặng, đau thế nào, anh nghe tôi lại đây ngay, anh sẽ được bình phục như thường, Lậu — Giang mai — Tim là — bệnh nào thuốc ý, chỉ trong bốn tiếng đồng hồ là kiến hiệu ngay. Thuốc đã mau khỏi lại không công phạt, — Thật là một hiệu thuốc chuyên trị bệnh tình ta nên tin cậy hơn cả — anh nghe tôi lại ngay mua thuốc mà uống — rồi đây ở xa không tiện đi, anh viết thư về lập tức có thuốc gửi nhà giấy thép đến tận nơi.

ĐẠM - THANH HIỆU

Tiệm bán các món ăn Huế

81, phố Hàng Điều Hanoi

Bản hiệu mới khai trương ngày 25 tháng bảy tại Hanoi số nhà 81, phố hàng Điều, chuyên bán đủ các món ăn theo lối kinh thành Huế. Có đón được mấy bà cực khéo ở Trung Nam kỳ ra để làm các món ăn Huế và các thức nem chả Saigon v. v

Vậy các ngài muốn đặt tiệc cơm Huế tại bản hiệu hay tại qui xá, hoặc đặt làm các thứ bánh, mứt, theo lối Huế vào các tiệc mừng, hay làm tặng phẩm, xin cho biết trước một hai ngày bản hiệu sẽ làm được vừa lòng.

Các thứ thực phẩm do bản hiệu làm rất ngon và sạch sẽ. Xin các ngài chiêu cố bản hiệu lấy làm thăm tạ.

Bản hiệu lại có đón được mấy tay danh cầm ở Huế ra, vậy xin hứa rằng cứ trong một tuần lễ sẽ hiến các ngài

mấy buổi để tạ tấm lòng quý hóa của các ngài đã yêu bản hiệu mà chiêu cố

ĐẠM-THANH kính-cáo

SẮP CÓ BÃO TUYẾT!

Có vài nhà chuyên môn về thiên-văn đã đoán rằng: trong vòng tháng sau sẽ có bão tuyết, hàn thử biểu sẽ xuống dưới 0 độ.

Vậy xin các ngài mau mau lại hiệu

MỸ - THỊNH

Tailleur-Chemisier

29 Rue de la Soie — HANOI

mà may Pardessus, Trench Coat, và complet, vì ở đây mới về rất nhiều flanelle, ratine các mùi, garbadine, drap mousse, laine Dormeuil, serge bleue marine et noir, vân, vân, và còn nhiều các thứ hàng khác, xin mời các quý khách chiêu cố, bản hiệu xin hết lòng hoan nghênh.

Thư và mandat xin đề về:

MỸ-THỊNH, N° 35 Rue de la Soie

CÁC BỤC PHỤ NỮ NÊN **HOTEL LẠC-XUÂN** **ĐỀ Ý ĐẾN**

Thư thuốc này chuyên môn điều hòa kinh nguyệt bồi bổ âm huyết và chứng khí hư như chẳng, đen, sần, vàng hơi tanh khó chịu đến nổi mặt vàng, da sạm, kém ăn ít ngủ, muộn đường sinh dục vậy thì các chứng ấy âm hư huyết nhược hoặc tư lực quá độ hoặc bị truyền nhiễm của người chồng mà sinh ra khí hư khí đặc khí loãng, lúc nhiều, lúc ít, thường hay đau lưng mỏi vai chóng mặt rức đầu hoa mắt ừ tai coi thân thể như người giả ốm vậy bất cứ mới hay lâu dùng thuốc *Ngũ-tinh-Bạch-Đới-hoàn* của bản phòng do Y sĩ Trung-hoa theo cách hóa học lấy toàn tinh huyết của các vị thảo dược mà chế ra không dám tự phụ tự khoe như thánh như thần nhưng ai có dùng qua mấy biết hay dở và tại bản phòng lúc nào cũng có ông thầy xem mạch giúp, ai hỏi điều gì phúc đáp rất tường tận hoặc ai ở xa kể rõ căn bệnh bản phòng gửi thuốc theo cách lĩnh hóa giao ngân, rất nhanh chóng và cẩn thận.

Ngũ-Tinh-Dược-Phòng

(Hiệu thuốc Năm-Sao)

114 phố hàng Bông Hanoi

Thuốc của bản phòng có gửi bán tại: Hiệu AN-LẠC phố Hậu-an số 41 Sơn-tây.

Hiệu Đông-Châu phố Tiền-an

số 223 Bắc-Ninh

Hiệu Sinh-Huy Avenue Maréchal

Foch N° 44 Vinh

Bản hiệu có một người thiện về việc nấu ăn, và đã làm quản lý ở nhà Cercle de l'Union de Hanoi, cũng đã làm lâu năm ở phủ Toàn-quyên được các quan cho giấy ban khen đứng trông nom việc nấu các món ăn ở bản-hiệu.

Lại có phòng rộng để khi các ngài đặt tiệc có thể ngồi được hàng trăm vị trở lên sau này bản hiệu sẽ trừ tình làm những phòng nhỏ để khi ngài nào có gia quyến đến thưởng thức thì ngồi riêng cho biệt lịch Dám mong các ngài chiếu cố cho thời bản hiệu lấy làm cảm tạ vô cùng.

L A C - X U Â N

kính cáo

55, Rue du Coton 55

• HANOI

TIÊN - K Y C O N G - T Y

Công-ty mới mở do mấy nhà chuyên môn bán thuốc lâu đã lâu năm. Là một cơ quan riêng gửi thuốc đi các nơi Thư từ và mandats xin gửi cho đại lý công-ty là Mue Đặng-thị-Dẫn 41 Bd Rollande Prolongé, (xế chợ cửa Nam Hanoi).

Có đi PHI-MÃ mới sinh

Không đi PHI-MÃ thấy mình kém xuân.

Quốc kiêu tối tân.

Phi-Mã, phố Chân-Long Hanoi

IMP. TÂN-TIÊN HANOI